Revista apare o dată la două luni. Următorul număr va apărea în mai.
Fotografie: Benjamin Marder
Anul VII, Nr. 2, 2022

topLitera

REVISTĂ LITERARĂ

ÎN ACEST NUMĂR

Precup Angela
Fără titlu •
Puskás Cynthia Jáhel
POȚI PROMOVA FRATERNITATEA? •
#Viața fără agresivitate •
Țăran Giorgiana Cristina
SOACRA CU TREI NURORI •
Copilița mea •
Zi de vară târzie •
Păsări călătoare •
E toamnă iar! •
Ciprian Vestemean
Vis de nea •
Emoții •
Tricotând idei •
Cum scriu eu? •
Am întâlnit un titlu •
Născând un poem •
Călător de-a-și fi... •
Mirabela Galdău
Poveste •
Macrina Viorica Lazăr
Inedit •

Fotografie: Ali Karimiboroujeni

FĂRĂ TITLU

Trec anii
Ca niște trenuri prin gările pustii,
Locomotive luminate sau inbeznite
Mă caut,la aceleași vagoane,
Regăsindu-mă
S-a schimbat sticla,fereastra, fotolii,
Nori care au trecut,
Genţile
Călătorii
În timp ce eu,
Același solitar
O iau de la capăt :
Scările,
Liniile
Zborul

2
Fără titlu
Nu-mi desculța ochiul,
Să vezi,
Câmpul negru,
Lacul verde,
Golul de tine
Nești.

3
Coastele-mi sîngeră
De neimbrătișarea ta.

4
Răsună- n pașii mei,
Dorul de tine.

5
Adună-mă din roua ierbii
Și pierdemă-n albastru cer.

6
Caut galbene mâini,
Să-mi pună luna,
Masa cu flori,
Zâmbetul,
Muzica,
Inima-n vint
Totdeauna.

Precup Angela

Fotografie: Francesco Ungaro

POȚI PROMOVA FRATERNITATEA?

DE PUSKÁS CYNTHIA JÁHEL

Mă săgeată ca o rană
Să văd că lumea este guvernată.
De egocentrism, corupție și rasism.
Toate creând un cadru pesimist.

Pentru mulți încă războiul este o soluție.
Ca să creeze traume și o falsă evoluție?
Ne mândrim că suntem genii.
Pentru niște nefolositoare premii?

Ajungem să venerăm necuvântătoare.
În loc să-i ajutăm pe cei ce mor de foame.
De ce?
Uni spun „De ce nu”?
Atâta timp cât avem în buzunare zestre și parale

Ce contează că-i zdrobim pe alții în picioare?
Sau alții vor spune.
Peste tot în lume.

„Eu nu fac asta niciodată”.
Dar în realitate în fiecare zi cel puțin o dată.
Ce crunt deznodământ
Se alege de pământ.

De nu schimbăm ceva!
Mulți vor sfârși a nu mai exista.
Dar ce este această fraternitate?
Mai concret să-ți consideri semenul ca pe un frate.

O poate face oricine,
Nu doar o organizație de doctrine.
Încearcă a nu uita, azi iubește
Căci poate mâine vei fi cel care unește.

Nu o inimă, ci un popor
Căci poate, în viitor,
O lume întreagă va intona în cor.
Îți mulțumesc, drag muritor.

Fi sigur că cel de sus într-o zi,
Va împlini ce și-a propus.
Dar tu fă-ți mai multe puncte în plus.
Pentru un viitor de nespus.

De aceea ține minte,
Fraternitate este egal bunătate,
Empatie, altruism și unicitate.
Pentru a crea o lume cu mai puține păcate.

Fotografie: Philbo

TOPLITERA

Fotografie: Jasmin Sessler

iPad
100%
22:41
Joi, 24 Februarie

#VIAȚA FĂRĂ AGRESIVITATE

Cred că nimic nu se compară în lume, cu bucata de pâine pe care poți s-o împarți cu oricine,
Nu-i vreo lege scrisă undeva pe cer, ci doar empatia pe care omul o are ca și dar ...
Dar din dar, din nimic ca om faci rai...Din praf și pulbere ocean și din suflet pe Pământ rai!
Nu ne naștem norocoși, cu un destin scris frumos și cu papion,
Ci ni se dă ce-am prins la rând și..."Na omule, ia că ai de trăit!"
De multe ori vine la pachet cu răutate, tachinări, agresivitate,
Pentru că legile vieții în lumea zbuciumată nu-s mai promovate.
Ce-i aia fraternitate? Când să-i faci bine la om reprezintă o raritate...iar rău, o modă frate!
Spunem cu pumni și înjurături ce avem de spus și ne batem în piept că suntem cei mai tari,
Cu capul sec de realitate, cu sufletul plin de răutate...Pentru că așa am crescut în majoritate.
1...2...3... Tragem aer în piept, să ajungem cu picioarele pe Pământ.
Unde facem rai dacă e chiar de dorit...
Doar ne avem unii pe alții, și cică Dumnezeu ne vrea ca frații.
E greu, eu știu!
În unele situații cel mai rău e să fi înconjurat de oameni...
Să vi acasă și să fie iar pustiu, răspuns să fie un pumn... sau poate "ești tâmpit!"
Fără bani de buzunar, sau poate fără hrană și haine...
Ai tras ieri, tragi azi, poate mâine aduce o minune.
Mă opresc!
Știu doar ca-ș vrea... ca omul ce moare de foame s-o ducă mai bine, că-i suficientă și o bucată de pâine!
Tu...ce ești singur și trist, să ai un om bun lângă care să facă din tine o minune.
Tu ...ce crești în violență să n-ai un viitor cu sechele, cu aripi amputate și vise pline de durere.
Iar tu... om ce aduci rău, oprește-te doar o clipă...SĂ ASCULȚI!
Pune-i mâna omului pe suflet înainte să-l rănești.
Ai fi surprins să vezi că vrea să te schimbi...Nu să fi înlocuit!
Și să te ia în brațe...Să-ți fie bine, oricât rău ai făcut, pentru el, nu-i altul ca tine!
Mă-ndoiesc c-o faci la rândul tău de bine...
Probabil în trecut te-ai târât și tu pe coate să prinzi ziua de mâine.
Viața-i o misiune plină de-ncercări...E posibilă și cea mai bună dacă ai speranță.
Ce nu te doboară te-ntărește, că doar sufletul cu fericire se hrănește!
Și viața ta... sunt sigură că e o poveste, dar #viața_fără_agresivitate, la fel se trăiește!
Dar cu frumos se îmbogățește, iar sufletul cu un frate și un gând bun, simte că... TRĂIEȘTE.

Okay

Fotografie: Tom Barrett

SOACRA CU TREI NURORI

DE ION CREANGĂ

De...ia să vă zâc eu vouă
Cum mi-am pus soacra la loc de cinste
Adormită în coșciug, la marginea satului, lângă biserica de sus.
Eram eu gata și bună de măritat,
Și iaca mi-am ales ficior pletos, dar și bogat!
La soacră nu m-am mai gândit
Ce-o fi de nimerit, oi nimeri
Iau de braț bădițu meu, la măsa mă duc cu el
Asta tot la deal, la vale, numa, numa n-avea stare!
Da ce să mai zică, când puiu era gata de-nsurătoare
Și iaca nuntă mare, tot satul veni să joace
Și trec și eu în rând cu proastele
La făcut de treabă, păzită de babă cu ochiul dracului de la spate
Ehe...ce-o joc de mă ține minte!
Nici maica nu comandă așa la mine
Noaptea în loc să dorm...îi mătur și îi torc, mâncare n-am, pat cald n-am...fiți atenți amu ce-i fac!
Mă urcași rapid în pod...masa oi întinde, bem și oleacă de vin, doar suntem tinere și facem baba de râs cum trebe.
Trezită de dimineață îi spun c-au fost socrii la dânsa. De cum ochiu nu-i zări?
Asta ruptă de rușine, cât nu sare la mine
Ce să scol la tine babă, nu te vezi cât ești de snoabă???
Ai vrut scandal, na ia scandal!
Nora mare de păretele din spre răsărit te-o da
Ailaltă de apus...eu de josul casei și te-ai dus!
Hihihi...și uite scoaba la pat, noi cu avere!
Apar și ficiorii...
Noi, neștiutoare!
Asta are ce are, o fi pe moarte
Face semne că-i nebună...cu gură de moarte are să spună, că la ăi mai mari casa din răsărit rămâne
La cei mijloci, din apus, că le ajunge!
Iar nouă, ai, că-i aia mai bună!
Și dusă fu baba...Dumnezo s-o ducă!!!
Să n-o mai văz, că-mi strică cosițele cu treaba i
Și așa-i că de mâine bine și cum vreau io om trăi!

TOPLITERA

Fotografie: Irina Muller

În căutarea fericirii pierd zile amare
Greu mă regăsesc și sufletul mă doare
Și când credeam că acolo, el mă aștepta
I-am dat drumul dreptății care întruna mă striga.
Ca într-o zi oarecare să mă trezesc plângând
Crezând că cer prea mult, prin simplul fapt, că vreau să simt!
Să mă caut între stânci ca pe un val...
Unde e haos eu suspin și rămân fără glas.
Să mă izbesc de mal ca o rază stingheră
Să mă topesc în lavă ca o simplă jertfă
Că doar așa ispita va fi tot mai mare
Când lacrimile dor, exist-o simplă cale.
Pe care dacă o cauți o vei găsi curând
Se află chiar aici!...Aici la tine-n gând!
Să te iubești pe tine cum n-a făcut-o nimeni,
Asta-i fericirea! Și nu-i pentru oricine!
Să nu o lași stingheră, ci să o îmblânzești
Ca un animal de pradă tragic să nu sfârșești!
Că tu ești inspirația ce curge prin tine,
Care poate mâine va face o minune.
Că ai ales cu suflet, cu rană de dor
Să lași totul în urmă și să pleci în zori.
Doar așa pe tine te vei regăsi
Când tăcerea urlă, tu vei înflori!

Fotografie: Vladislav Filippov

COPILIȚA MEA

Copilă fără minte, cum de ai lăsat?
Să te judece fierbinte...Și să te mintă neîncetat
Copiliță armonioasă, cum de ai clipit?
Într-o clipă nărăvașă ...Iar el te-a istovit
Te-a purtat pe gânduri și te-a vărsat în mări
Ca mai apoi să-ți spună...Că astea nu-s văpăi
Că-i joc de suflet armonios și tot atât de dureros
Ce-l vei uita curând...Nu-l mai purta în gând!

Copiliță dragă, nu te frământa!
Amarul a trecut!...Viața nu e rea!
Copilița mea, privește înainte,
Rănile te dor...Dar tu să fi cuminte
Că totu-i trecător...Așa că ia aminte
Zâmbește tot mereu și mergi doar înainte!

Copiliță inocentă, tu când ai să crești
Să afli ce-i misterul și să nu-l oferi!
Copilița mea cuminte să rămâi
Chiar dacă pleci departe...Tot a mea să fi!
Că doar așa am să-nțeleg, de te-a durut sau nu ...
Prin simplul fapt, că am ajuns să-ți cunosc sufletul

Copiliță dragă...Să nu îmi mai greșești!
Ai grijă ce alegi...Că totul pare greu
Copiliță sfântă...Azi am să te iert
Pentru ce-ai greșit azi...Pentru ce-ai greșit ieri
Că doar așa o să iei aminte
Că te-nvăț de bine,
De ieri...pentru azi și pentru mâine.

Fotografie: Niranjan

Fotografie: Mateo Giraud

ZI DE VARĂ TÂRZIE

Mi-e ultima zi de vară, în suflet și în gând...
Dar mi-e mai rece ca afară,
Deoarece-mi lipsești mai mult ca și oricând.
Dorul e mai neamar cu vise și speranțe în avans,
Dar crudul adevăr lovește pe neașteptat
Ca toamna ce mă va cuprinde
Odată ce-ți voi citi pe buze
”E toamnă iubit-o, hai să-ți încălzesc sufletul!”
Iar tu unul nu vei fi ...
În prima toamnă iar... să fim!!!
Simplelor frunze uscate ce cad să le zâmbim.
Atât să facem împreună!
Pentru al nostru suflet și a vieții natură.

Fotografie: Geronimo Giqueaux

PĂSĂRI CĂLĂTOARE

V-am văzut pe geam aseară,
Erați multe, de nedespărțit.
Plecați voi toate într-o lume
mai neamară,
Frigul pe voi vă va înlocui.

Sunteți toate trup și suflet,
Nu vă despărțiți vreodată!
Plecați spre țări îndepărtate,
Unde-i liniște, căldură...

Și de ce voi oare lăsați în urmă,
Lupte între oameni și natură.
Plecați fără a vă uita în spate...
E oare vreo regulă,
Sau simple vise deșarte?

De ce încă am impresia,
Că vă știu drumul și direcția?
Plecați să fugiți de lume,
Dar mă uitați în urmă...
Pe mine!

Nu m-ați întrebat vreodată,
De simt că vreau să vin cu voi.
Ați plecat de fiecare dată,
Fără a vă uita la mine înapoi.

Nu știu cu ce curaj și furtună,
Vă întoarceți și-mi țineți piept...
Eu n-am în suflet urmă de ranchiună,
Aș vrea să fiu ca voi...să zbor, să iert!

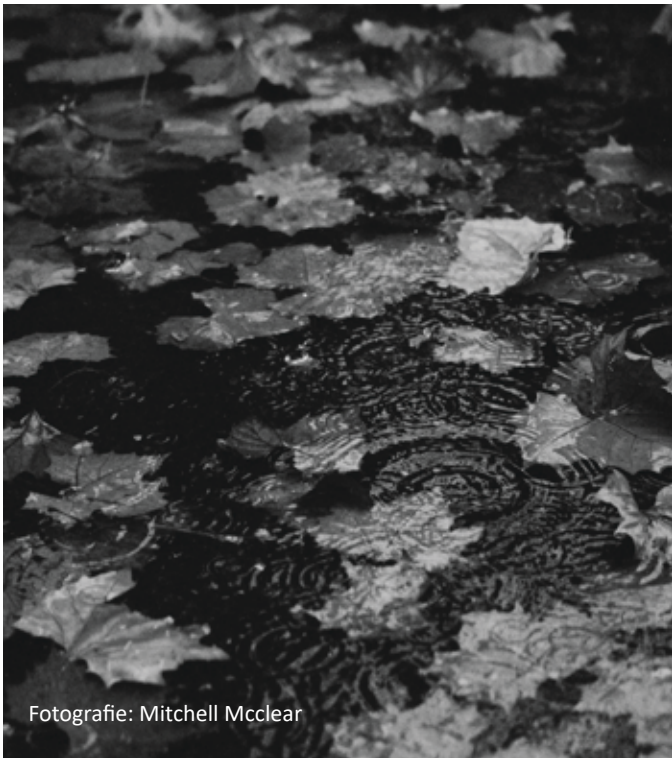
Să iert frigul ce-n suflet mai pătrunde,
Să-l înfrâng, nu să fac ca voi...
Să plec departe de casă și de mine,
Pentru că asta nu e firesc ...
E doar război!

E TOAMNĂ IAR!

E toamnă iar!
Cad frunze mii și mii,
Iar noi ne-alegem tot cu nimic...
E toamnă iar!
Copacii puri și goi..
La fel ca noi,
Nu se plâng de frig!
Cum o facem tu și eu dinnou...

E toamnă iar!
În suflet și pe pământ,
Că ai uitat tu să mă încălzești...
Când ai plecat zâmbind.
E toamnă iar!
Văd frunzele cum cad,
De dor mă usuc cu ele.
În suflet și în jur...E toamnă iar!

Țăran Giorgiana Cristina

Fotografie: Mitchell Mcclear

VIS DE NEA

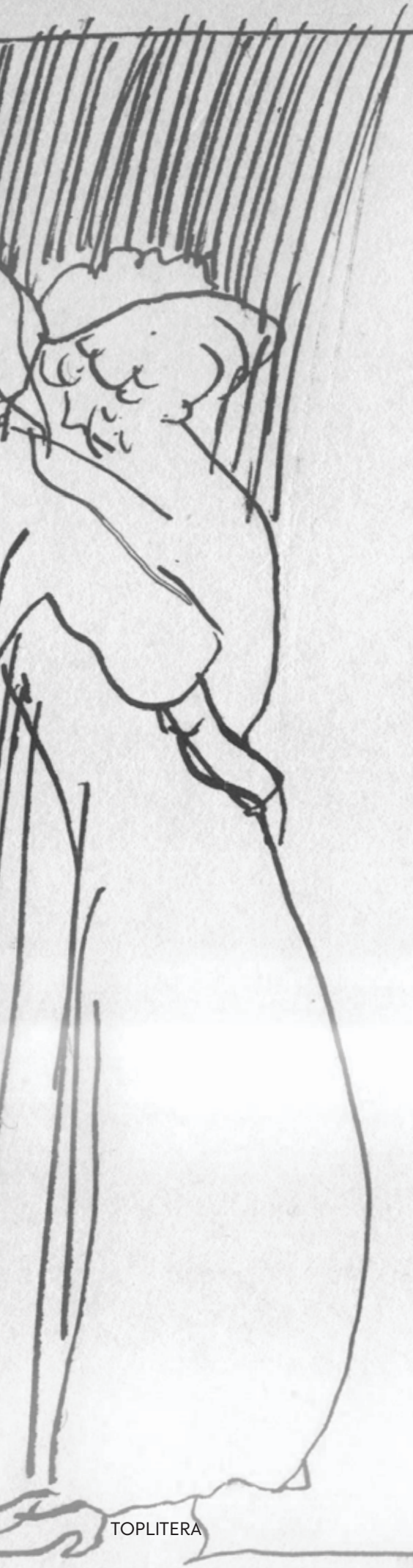
Întunericul mi se-mpletește
în ochii triști fără icoana ta
și-aud c-afară ninge, cu fulgi moi,
amintiri inutile
într-o prăpastie flămândă.
Ies în câmpul infinit, alerg și
mă opresc ca la răscruce
și-acolo ard precum o lumânare subțirică
uitată-n zăpadă ca far pentru străini.
Sărut fulgii și risc să mor înecat de alb!
Apune iar zăpada peste lume
și mă-nvelesc cu proaspătă
pânză de păianjen,
căci mi-am pierdut mersul.
Te văd aievea, fulgii aleargă, dau concurs
ajungă pe chipul tău iubit!
Te rog ca în noaptea aceasta
să-mi împrumuți visele tale,
poate-mi este ultima visare!

EMOȚII

Sângele mi s-a învinețit
Venele mi-s strâmbe
Inima bate a cazan gol
Și ochii mei se pierd
în valuri de nori!
Mă ciupește clipa
Îmi tremură gândurile
Simt cum sunt inundat
de sentimente colorate!
Sunt încordat ca un arc
Pumnii mi se strâng în suflet
Picioarele mi-s incomode
Și vreau să dispar
și s-apar pe Marte
Departe…
Teama mă bate pe spate
Avalanșa de idei mă-mbată!
Slăbesc, mă albesc și mă topesc…
peste noapte…

Ilustrație: Zorel Suciu

CUM SCRIU EU?

Noaptea curge pe dealuri ca un râu
Scriu ascultând o muzică celestă,
dar mă simt ca în infern…
cu Dante.
O soprană mă prinde strâns
de gâtul inflamat,
mă ridică până-n stele, la muze.
În vid mă sărută…
simt cum notele cântului ei
îmi dansează pe buze.
Apoi îmi asaltează limba
Am o gură melodioasă, de privighetoare
Dar nu mai pot respira din cauza unui DO
agățat de mărul lui Adam.
Înghit un întreg portativ și mă salvez!
Din nou pot asculta îngerii…
Ce! Am murit?
Iar?

TRICOTÂND IDEI

Trăiesc pe viu o eclipsă de inimă
și cerul respiră greu.
În curând mi se vestejește ziua
și simt că a trecut fără să o fi mirosit.
Unele gânduri ne pun pe gânduri
E târziu deja și pe cerul sufletului meu
apar stele, semințe de lumină
Meditez!
Viața e o trambulină
mai lungă sau mai scurtă
care într-o zi
ne va catapulta…

AM ÎNTÂLNIT UN TITLU

Am două uși la casa în care trândăvesc.
Pe una ies când sunt supărat
iar pe cealaltă când sunt fericit.
Cea a supărării este roșie ca un rac
îmbăiat într-un vulcan.
Iar cea fericită albastră-i precum cerul
când evadezi plecând spre neant.
Sufletul meu are multe clanțe,
dacă intri pe unde nu trebuie,
rănești!
De aceea simt uneori cum viața mea
se pierde printre zdrențe.
Ca și cum aș fi mâncat pateu
de gânduri rele, măcinate, pipărate.
Ei, dar când sunt îndrăgostit
nici nu-mi iau avânt
și zbor pe geam
la ea…

CĂLĂTOR DE-A-ȘI FI...

Ți-am scris niște versuri
și-mi spuneam:
„Ferice de tine poezie!
Tu poți călători,
poți ajunge în mâinile ei...
Să fii atinsă
și strânsă cu gingășie de ea,
poate chiar în brațe
precum o făptură iubită.
Tu o poți vedea
cum ochii îți sorb cuvintele,
îi poți simți mirosul și te bucuri...
poate primești chiar și-o sărutare.
Ce n-aș da ca acum
tu să fii un trist poet
și eu o poezie...
de dragoste!”

NĂSCÂND UN POEM

Versul mi se târăşte-n poală
îl măsor dintr-o privire
și-apoi încep să torc un nou poem.
Croşetez cuvânt după cuvânt,
broderia e-aproape gata.
Oare unde s-o expun?
E pentru tine:
„Vreau să fim împreună
până când bătrâneţea
ne va decoji
şi moartea
ne va închide-nghesuit
într-o coajă de alun!”

Dar tu nu vrei,
Eşti claustrofobă...

Ciprian Vestemean

Ilustrație: Traian Abruda

POVESTE

Când lucrezi la un han, te obișnuiești repede cu oamenii de toate felurile care vin și pleacă, și mai ales cu poveștile lor, care mai de care mai ciudate sau spectaculoase, așa încât nici nu știi care e adevărată și care e doar o creație a imaginației povestitorului. La hanul meu, Hanul Poveștilor, e chiar și mai greu să separi adevărul de minciuni, fiindcă am o regulă care face din localul meu ceva special, diferit de oricare altul: oricine spune o poveste spectaculoasă, care să mă lase cu gura căscată și pe care să o consider adevărată nu trebuie să plătească nimic pe toată durata ședерii lor aici. Am avut familii cu numeroși copii ai căror părinți mi-au spus tot felul de întâmplări despre copii care doar lor li se par interesante. Am avut pescari care îmi spuneau despre momentul în care au prins un pește„cât ei de mare". Unii îmi făceau și spectacol: recreau momentul în care au prins peștele, ființe uriașe, dar cum ei, având pesemne o forță supranaturală, reușeau să tragă acele monstruozități în barcă. Am avut și oameni care mi-au zis povești destul de interesante, poate chiar și credibile, dar aceia sunt prea puțini, fiind uitați într-o mare de așa-ziși mari vânători, regi și regine, simpli bancheri sau orice alte persoane cu orice alte ocupații. Unii oameni sunt de părere că toată lumea are o poveste interesantă de spus. Eu nu sunt de acord.

Probabil povestitorul meu preferat și, de fapt, singurul pe care l-am și crezut cu adevărat a fostun bărbatsubțire, cu numeroase cicatrici pe față, mâinileîncrețite de riduri și ochii triști. A intrat în han încet și s-a dus până la singura masă goală, într-un colț al încăperii întunecat de unde putea să observe cu ușurință tot în jurul lui. A privit încăperea în tăcere și apoi mi-a făcut semn să mă apropii. Mi-a cerut un pahar de vin roșu, și mi-a zis:

-Toarnă-ți și ție un pahar. Am o poveste să îți spun.

Am fost uimită de tristețea din glasul lui și de felul în care ochii lui mă rugau să fac după cum mi-a cerut. Deși nu îmi permit să beau în timp ce lucrez, pentru acest domn atât de îngânduratam făcut o excepție. I-am pus paharulpe masă și m-am așezat în fața lui. I-am zâmbit, pentru a îl încuraja să îmi vorbească, dar el nu se uita la mine, ci drept în jos, la masa de lemn. Am observat că mâinile îi tremurau puternic. Toată lumea a tăcut în jurul nostru și întregul han părea să aștepte să audă povestea acestui om. Apoi a deschis gura și a început să ne vorbească.

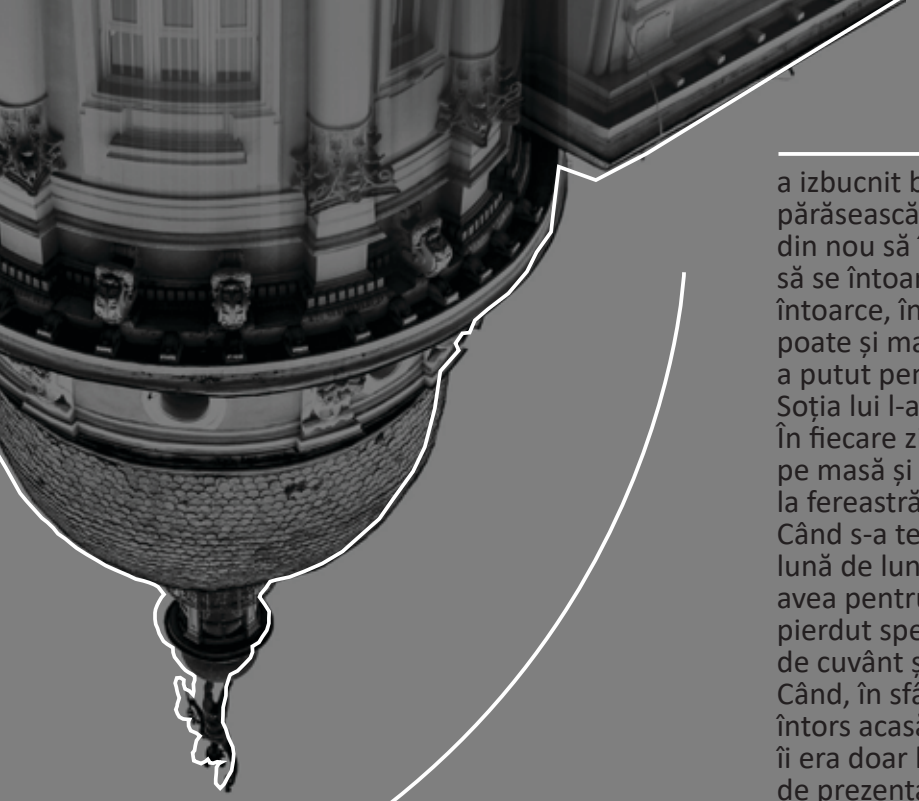
Fotografie: British Library

TOPLITERA

-Pe vremea Marelui Război, mulți soldați au fost răniți. Infirmeriile erau pline de bărbați, tineri sau bătrâni, care mai de care mai bolnav. Din clipă în clipă cineva se ducea, și nimeni nu știa cine le va urma. Mulți erau pe moarte, iar pentru aceștia nu se făcea nimic. Doctorii treceau pe la fiecare și decideau dacă se merita să se încerce să salveze pe cineva. Erau ca niște zei, și aveau putere neîndoielnică de viață și moarte asupra soldaților. Lumea le asculta ordinele, îi credeau orbește când spuneau că un soldat va muri și, de cele mai multe ori, aveau dreptate. Dar și doctorii sunt oameni și pot face și ei greșeli.

Un soldat aștepta cu frică cuvântul doctorului care avea să îi decidă soarta. Știa și el că nu avea prea multe șanse – patul pe care stătea era plin de sânge, durerea pe care o simțea era de nedescris. Totuși, spera să fie cruțat, să nu trebuiască să moară atât de tânăr. Se știe că războiul nu se uită la vârstă când ia viața cuiva. Doctorul s-a uitat la el doar o clipă, scuturând din cap puțin și spunând un decisiv, nu, iar soldatula refuzat să accepte că acela era destinul său, să moară atât de tânăr, atât de brusc. Nu putea să vorbească, dar dacă ar fi putut, ar fi implorat acel doctor să îi mai dea o șansă. Dar doctorul a trecut imediat la următorul pacient, căci fiecare moment era prețios pe atunci. Tânărul, cuprins de disperare, s-a agățat de ultima lui șansă la viață, și anume una dintre asistentele care îl urmau pe doctor. I-a prins mâna și a ținut-o strâns în a lui, rugând-o fără cuvinte să îl salveze.

Fotografie: Alexander Mils

Această asistentă era o fată cam de vârsta lui, cu părul șaten și ochi mari, căprui, ascunși sub o pereche de ochelari. Arăta ca un înger în acea încăpere a morții, și s-a dovedit a fi într-adevăr unul. A fost, probabil, cuprinsă de milă, și nu a dat ascultare ordinelor doctorului. L-a tratat pe soldat de una singură, toate celelalte asistente nevrând să își piardă vremea cu el, și i-a salvat în mod miraculos viața. Îi curăța și bandaja rănile de câteva ori pe zi, stătea lângă el când mânca și i-a făcut, rând pe rând, toate durerile să dispară. Pe cât era posibil, și-a petrecut timpul cu el și nu le-a luat mult timp să se îndrăgostească nebunește unul de celălalt.

Când războiul s-a terminat, cei doi s-au simțit mai fericiți decât au crezut posibil. S-au căsătorit imediat, declarându-și dragostea în fața întregii lumi, și au trăit într-o casă mică, dar plină de căldură și iubire. În timpul liber, ea țesea pături și covoare mai frumoase decât a oricărui altcuiva, iar lui îi plăcea să o privească, fiind fascinat de meticulozitatea cu care crea obiecte atât de speciale. Au avut parte de patru copii și se părea că nu era nimic greșit în întreaga lume, că, după toată suferința din timpul Marelui Război, în sfârșit puteau să fie liniștiți și să își trăiască viețile împreună. Au trecut aproape douăzeci de ani și apoi s-a părut că lumea s-a plictisit de această pace, căci un alt război, mai mare și mai sângeros, a izbucnit brusc. Bărbatul a fost nevoit să își părăsească copiii și pe femeia iubită, să se ducă din nou să înfrunte moartea, să spere cu disperare să se întoarcă acasă. I-a promis soției lui că se va întoarce, într-o zi, și vor putea fi din nou împreună, poate și mai fericiți decât înainte. Și a făcut tot ce a putut pentru a își ține promisiunea.

Soția lui l-a crezut pe deplin și l-a așteptat mereu. În fiecare zi după plecarea lui punea încă o farfurie pe masă și mereu noaptea lăsa o lumânare aprinsă la fereastră, pentru a-i lumina calea spre casă. Când s-a terminat războiul, trimitea cătătoare lună de lună după el, dând din puținul pe care îl avea pentru a își regăsi iubirea, și niciodată nu și-a pierdut speranța și încrederea că soțul ei se va ține de cuvânt și vor fi reuniți.

Când, în sfârșit, ani și ani mai târziu, bărbatul s-a întors acasă, după decenii la rând în care gândul îi era doar la familie, a găsit casa pustie și goală de prezența soției lui. Păturile și covoarele cele frumoase erau dispărute, luate de rude lacome, și singurul semn că a trăit, cândva, acea femeie atât de frumoasă, și grijulie, și iubitoare, acolo era o lumânare topită în geam, ultima pe care a aprins-o vreodată. Femeia murise cu doar o săptămână în urmă.

După ce și-a terminat de spus povestea, bătrânul a luat o ultimă gură din paharul său și a plecat fără alte cuvinte. Am rămas tăcută, uitându-mă la ușa pe care a dispărut, și mi-amadus aminte de o doamnă pe care o știam cândva. Era o clientă fidelă a hanului și asculta mereu toate poveștile, parcă așteptând să fie menționată o anumită persoană. Părul ei perfect alb era mereu ascuns sub o năframă complet neagră și rochia pe care o purta era tot timpul de aceeași culoare. Pe deasupra avea un șorț care fusese, probabil, negru cândva, dar după nenumărate spălări a devenit gri. Ochii, luminați de o speranță tristă, îi stăteau ascunși sub o pereche de ochelari cu rame și lentile groase care le dădeau aparența unor funduri de borcane. Mereu mi-a fost dragă, deși niciodată nu am purtat o conversație cu ea – doar stătea în tăcere și refuza să vorbească cu oricine, dar fața îi era mereu plină de bunătate.

Cu o săptămână înainte de venirea acestui bătrân la han, ea a încetat brusc să mai apară pe aici, dar îmi voi aduce mereu aminte de felul în care pășea hotărât spre masa la care stăteam atunci, chiar pe locul unde a stat bătrânul, îmi cerea un pahar de vin roșu, apoi stătea și doar... aștepta.

Mirabela Galdău

INEDIT

SABINA ŞI JÉRÔME BERGAMI, PROMOTORI AI DIALOGULUI

Dacă nu ați citit încă despre originalul proiect „La terre en march” vă invităm să o faceți cât puteți de repede. Sacrificiul, dedicarea și implicarea sunt astăzi mai de actualitate ca niciodată. Ideea lor ne oferă un minunat punct de vedere asupra lumii și asupra omului. Desfășurat în perioada recentă, La „Terre en marche” este un proiect vizionar care a avut în vedere o călătorie inițiatică de descoperire a lumii. Pornind de la ideea că oamenii dialoghează tot mai puțin, se diferențiază tot mai mult, uitând lucrurile care îi apropie, Sabina şi Jérôme Bergami alături de fețița lor, ca niște porumbei albi au gândit și pus în aplicare o ambițuioasă aventură închinată păcii. Aventura aceasta a presupus o multitudine de valori, printre care asertivitatea, bucuria întâlnirea cu oamenii, solidaritatea, coeziunea, indrederea în sine, răbdarea, dârzenia, gestioarea stresului, adaptabilitatea, depășirea limitelor, descoperirea umanității colocutorului, oferirea bucuriei întâlnirii, întărirea de sine etc.

Toplițeanca Sabina Bergami (fostă Macarie), alături de soțul ei, a purtat din țară în țară un săculeț cu pământ. Odată ajunși în fiecare punct de oprire grămăjoara din săculeț se sporește, pentru că ficare din cei vizitați pun pământul lor propriu și-l amestecă. Simbolul pe care l-au ales cei doi este unul deosebit de puternic, Jerome, scriitor fiind menționa într-un interviu că simbolistic pământul pe care au ales să-l poarte peste tot în lume, poartă mesaje profunde. Pe de-o parte el este materia din care luăm ființă și în care sfârșit după trecerea în neființă...Pe de altă parte, pământul este cel care ne leagă ca ființe viețuitoare, căci de acolo ne luăm cu toții hrana și cu toții ne bucurăm că viața noastră, câtă este, pe el se desfășoară. „Pământul, spunea Jerome, este sombolul unității și cu toții ne hrănim din el. Pentru fiecare om întâlnit este foarte important să fie legat de pământul natal. Când un georgian ne dădea pământ să-l punem în săculeț era ca și cum ne-ar fi dat carnea de pe el.” Pe lângă pâmânt ei au purtat din țară în țară o anumită energie, un anumit elan, dar și o credință nestrămutată în demersul lor.

Iată cum prezintă cei doi soți pe situl lor această aventură:

„Aceste săculețe sunt simbolul acțiunii noastre.

În același timp, actori și martori ai unui gest plin de demnitate și respect, oferim acest pământ localnicilor, conform întâlnirilor, și primim în schimb pământul fiecărei țări.

Spiritul La Terre en Marche animă întreaga noastră plimbare, care este adevăratul sens al călătoriei, sensul profund al aventurii umane.”

Cei doi soți își motivează cu multă luciditate proiectul temerar:

Fotografie: Marian Reich

Fotografie: Eulauretta

”Demers esențial, chiar fondator, al acțiunii noastre: amintim importanța schimbului între oameni în afara oricărei intenții de profit. Starea noastră de spirit e cea a doi pelerini în căutare de sens: sensul dialogului, pe cât de dezinteresat, pe atât de necesar, sensul întâlnirii, pe cât de efemeră, pe atât de profundă, sensul legăturii, în relația cu culturi diferite, sensul gestului, pe cât de simplu, pe atât de binevoitor, sensul gazdei, în datoria respectului reciproc.
A merge, a pleca, a păşi spre întâlnirea cu Celălalt, altfel spus cu sine însuşi: să nu asteptăm răspunsuri definitive, ci să descoperim o cale pe care evoluăm.”
Soții Bergami au parcurs în doi ani de marş cca 7.000 de km parcurşi, cca 11 țări traversate în (aproape!) toate formele de relief. Țările traversate sunt următoarele: Italia, Albania, Grecia, Turcia, Georgia, Armenia, Iran, Turkmenistan, Uzbekistan, Kirghizstan, Tadjikistan şi China.
Mesagerii păcii au avut de înfruntat destule probleme, de la călduri greu de suportat și spații greu de traversat până la atacul câinilor vagabonzi. Resursele și le-au procurat singuri, având ca sprijin și o asociație în acest sens, și le-au folosit pentru apă, hrană, campare(înoptare), bilet de avion(pentru pornire). Traseele au fost publicate pe site și se pot vedea cu hărți aferente. Au oprit de fiecare dată la școli, și le-au făcut astfel prietene una cu alta. Acolo și-au prezentat proisctul și și-au transmis mesajul închinat păcii și dialogului. De ficare dată discursul lui începea cu cu un mesaj clar: „respect pentru cultura tării tale”. De fiecare dată se încheia cu strângere de mână.
Proiectul acesta aduce multă bogăție culturală, dacă ne gândim că cei doi călători s-au dus la oamenii simpli, au luat masa cu ei, au dialogat, împărtășindu-și unii altora valorile cele mai de preț. Aceștia adus împreună grupuri, familii, popoare. Pentru Sabina și Jérôme complexitatea, diversitatea, frumusețea, eternele căutări, bucuriile și rănile pe care le implică conviețuirea umană nu pot fi decât motiv de a merge și mai departe în călătoriile lor.
Le dorim mult succes în câștigarea de noi și noi orizonturi de pace și înțelegere.
În 15 martie 2022, la Biblioteca Municipală George Sbârcea, începând cu ora 15,00, va avea loc o conferință mixtă (cu prezență fizică și on line) despre tot ce au făcut familia Bergami în cei doi ani de călătorie. Vor participa oameni de interesați de cultură, prieteni, profesori, elevi etc.
Vă invităm să călătoriți și voi alături ei, urmărindu-le situl propriu www.laterreenmarche.com și canalul lor de youtube.

Macrina Viorica Lazăr

Echipa

ECHIPA EDITORIALĂ
Viorica-Macrina Lazăr
Mariana Mureșan
Cristina Coșarcă

CONTRIBUȚIE TEHNOREDACTARE
Ujică Aurica Maria
Viorica-Macrina Lazăr
Lung Georgeta Maria

GRAFICĂ
Pop Marius Andrei

FOTOGRAFII
Ali Karimiborouje
British Library
Eulauretta
Francesco Ungaro
Geronimo Giqueaux
Jasmin Sessler
Marian Reich
Mateo Giraud
Mitchell Mcclear
Philbo

ILUSTRAȚII
Traian Abruda
Zorel Suciu

REALIZATOR
Biblioteca Municipală „George Sbârcea”

SPONSOR
Romaqua Group
Lăzăroiu Radu

ISSN 2537 - 1606
ISSN-L 2537 - 1606

Contact

Vă așteptăm cu drag lucrările la adresa de e-mail: vioricamail@yahoo.com

FUNDAȚIA MIRON CRISTEA
ROMAQUA GROUP
Primăria TOPLIȚA
CENTRUL CULTURAL TOPLIȚA
BIBLIOTECA MUNICIPALĂ „GEORGE SBÂRCEA”

Fotografie: Noah Eleazar